

[Hans Hedtoft.]

Må jeg sige nogle ord om vor stilling til det i dag meget afgørende tyske problem. De meget refererede udtalelser, den højtærede minister fremsatte om Tyskland, har jeg ikke meget at føje til. Det er jo rigtigt, at den danske rigsdag for et år siden har givet sin tilslutning til en fælles forsvarsstyrke for Europa med deltagelse af vesttyske styrker. Det socialdemokratiske parti stemte herfor. Som forholdene havde udviklet sig, var dette efter vor mening en naturlig ting, men forudsætningen måtte naturligvis være, at det tyske folk selv gav sin tilslutning dertil. Vesttyskland er en del af Vesteuropa, og for at værne Vest- og Nordeuropa mod angreb ville forsvaret af Vesttyskland være af stor betydning.

Imidlertid måtte det siges at være en urealistisk tanke, at andre lande, først og fremmest Amerika, England og Frankrig, ud i al fremtid skulle påtage sig at forsvare Vesttyskland med deres styrker, uden at de næsten 50 millioner indbyggere i Vesttyskland deltog i forsvaret af deres eget land og derved også ydede deres bidrag til Europas forsvar. For os måtte det da stå sådan, at Vesttysklands kontrollerede deltagelse i et fælles europæisk forsvar langt var at foretrække for skabelsen af et selvstændigt tysk forsvar på rent nationalt grundlag.

Udenrigsministeren har i sin tale nu analyseret, hvorfor tanken om et afrustet Tyskland, som nogle taler om, er urealistisk. Jeg kan ganske tiltræde disse betragtninger, men vil gerne supplere ministerens bemærkninger ved at søge at belyse spørgsmålet fra en lidt anden synsvinkel.

For Tysklands vedkommende medførte udviklingen landets deling i den østlige og den vestlige zone. Da Østtyskland var blevet grundigt ensrettet og underlagt et kommunistisk diktatur, fandt der hurtigt en meget kraftig militarisering og oprustning sted. Dette måtte naturligvis give en helt anden problemstilling både for Vesttyskland og for det øvrige Europa. Spørgsmålet om Vesttysklands indlemmelse i det fælles europæiske forsvar er i denne forbindelse underordnet; thi hvis man tænker sig, at Vesttysklands indlemmelse ikke bliver til virkelighed, ville det efter min mening være forkert at tro, at Vesttysklands fremtidige afrustning dermed ville være en kendsgerning. Efter den udvikling, som i mellemtiden har fundet sted i Østtyskland, er det simpelthen umuligt at tænke sig, at befolkningen i det demokratiske Vesttyskland skulle føle sig tryk ved en afrustet tilstand overfor det oprustede kommunistiske Østtyskland. Hvil-

ken ret skulle vi her i landet have til at bebrejde dem det? Eller hvilke muligheder ville vi have for at fastholde den nuværende tilstand? Er det ikke den rene ønsketænkning?

Lad os et øjeblik gå videre med tankegangen om et afrustet Tyskland. Vesttysklands eller et samlet Tysklands fortsatte afrustning måtte naturligvis forudsætte en effektiv kontrol. Hvem skulle udøve den? Ja, det måtte vel blive enten de nuværende fire store besættelsesmagter eller et internationalt organ, hvori disse magter naturligt ville kræve deres interesser. Med de erfaringer, vi har fra tidligere lignende situationer, kan vi gå ud fra, at en sådan tilstand ville vise sig uholdbar. Kontrolkommissionen ville være nødt til at blande sig i en række tyske forhold for at udføre sit hverv. Med det beklagelige forhold, der har udviklet sig mellem de fire stormagter, må man desuden regne med stadige diskussioner og modsætninger, ja, for at sige det rent ud, man måtte regne med en rivalisering om det tyske folks sympati. Med de erfaringer, man har fra de østeuropæiske lande, er det også forståeligt, at man i Tyskland ville frygte storstilede og velunderstøttede kommunistiske infiltrationsforsøg som et direkte resultat af en sådan situation.

Det er vist unødvendigt at fordybe sig mere heri. Men selvom vi ville mene at kunne se bort fra denne virkning — hvad det tyske folks flertal altså afgjort ikke ville —, måtte vi alle blive nødt til at tage til efterretning, at det tyske folk som sådant ikke ville kunne acceptere en tilstand, hvor det skulle være underkastet en fremmed kontrol. Hvilket folk ville forøvrigt det? Det tyske folk må naturligvis forlange sin nationale frihed og ligeret i samarbejdet med andre folk både på europæisk og internationalt område. I den henseende er allerede i dag alle demokratiske tyske politiske partier enige.

Der er ingen af os, tror jeg, der har glemt nazismens forbrydelser, og ingen af os bør glemme dem; men jeg mener, vi må gøre os ganske klart, at man ikke kan holde desperate nationalistiske stemninger i et folk nede ved påbud eller kontrol udefra. Den eneste solide vej til dette mål er at søge at fremhjelpe en sund demokratisk udvikling ved at støtte de ærlige demokratiske kræfter i Tyskland, og det gør man på en måde, der samtidig tjener også vore interesser, hvis man drager det demokratiske Tyskland ind i det internationale samarbejde på lige fod. Lige byrde, lige risiko, lige chance. Jeg tror ikke, der findes anden form for et varigt og